

GRATUIT

2 în Competiție

Filmul-șoc al gruzinului Gela Babluani, Tzameti și o dedicație specială pentru francofili: Douches Froides.

Pag. 2

Scurtmetraje românești

4 programe, peste 4 ore de filme scurte neașe.

Pag. 3

APERITIFF

Festivalul Internațional de Film
TRANSILVANIA
2-11 iunie, 2006

Publicație oficială a TIFF
#3, Duminică, 4 iunie 2006

www.tiff.ro

KNOWING ME, KNOWING YOU... ABBA!

Anni-Frid, Benny, Björn și Agneta pe vremea când tot mapamondul îi iubea... Documentarul lui Lasse Hallstrom nu are doar valoare istorică și deci nu e doar pentru fanii trecuți de primele tinereți ai formației suedeze. Filmul se înfășoară în jurul mega-turneului din Australia din '77 și a strădaniilor unui DJ entuziast de a face un interviu cu ABBA, idee ce n-ar fi cine știe ce, dar care funcționează excelent datorită interpretării chircite a lui Robert Hughes care smulge suficiente zîmbete fără să

recurgă la gesturi îngroșate, dar mai ales a abilității cu care regizorul se focusează pe greutățile reale pe care acesta le întâmpină pînă să ajungă la staruri (momente delicioase cu el editîndu-și interviurile luate pe stradă). Dar mai presus de orice în film vibrează piese celebre precum „Dancing Queen”, „Tiger”, „Name of the Game” și „Eagle” filmate din cele mai diverse unghiuri și cu mișcări de cameră rapide pe care Hallstrom le-a editat în segmente muzicale și vizuale

explozive ce prevesteau stilul MTV de mai tîrziu. Atunci și acum un cadou pentru fani, dar și un tablou inedit al formației în culmea gloriei ei, pentru cei ce o asociază doar cu Ceaușescu și cu cele două casete prăfuite ale familiei: ABBA & Boney M.

Laura Popescu

Astăzi, ora 21.30, proiecție în aer liber (Cinema Echinox). Dacă plouă, proiecția filmului se mută la cinematograful Republica.

Cine dă mai mult

După două zile de festival filmul lui Porumboiu s-a instalat în fruntea topului. Se pare că spectatorilor TIFF le-a plăcut filmul la fel de mult ca celor de la Cannes. Proiectul UNICEF Toți copiii nevăzuți se află imediat după el în preferințele publicului. Documentarul inflamant al Sabine Guzzanti a fost văzut deocamdată de puțini dată fiind proiecția matinală din prima zi, dar se pare că aceștia au ieșit entuziasmați. De remarcat că trei dintre cele patru filme din competiție arătate pînă acum au punctaj peste 4 din 5, iar al patrulea, polonezul Odă bucuriei se apropie și el de 4.

Filme în competiție

A fost sau n-a fost? / 12:08 East of Bucharest 4.69
Viva Zapatero! 4.43
Izolați / Aislados 4.32
Odă bucuriei / Oda do radosci / Ode to Joy 3.60

Barometru general

Toți copiii nevăzuți / All the Invisible Children 4.58
Cu fundul în sus / Wrong Side Up 4.20
Maria / Mary 4.19
Spitalul și fantomele lui / The Kingdom 4.08
Rize 4.06
Obaba 4.06
Dragoste de-o vară / My Summer of Love 3.98
Metropole / Megacities 3.98
Comunitatea / La comunidad 3.92
800 de gloanțe / 800 Balas 3.91
Videograme dintr-o revoluție / Videogramme einer Revolution 3.88
Districtul / Nyócker! 3.84
O scurtă călătorie în paradis / A Little Trip to Heaven 3.60
Container 3.44

Echipa AperiTIFF

Laura Popescu, Lia Valendorfean, Carmen Mezincescu, Cristi Mărculescu, Cosmina Fernoagă, Daniel Sîrbu, Alina Suătean, Cătălin Bogdan, Lacrima Andreica, Irina Dumitrașcu, Paula Boartă.

Grafică: Raymond Bobar, Carmen Gociu
Ilustrație: Matei Branea

Traducere: Paula Măhălean
Distribuție: Flavia Giurgiu, Ionuț Husti
Tipărit la: Compania de Producție Tipografică

Realizat cu sprijinul:

Competiție

Dușuri în trei

Adevărul e că un început de film mai ravisant decît doi francezi care vorbesc în engleză cu greu se poate concepe. Din păcate prima secvență din *Douches Froides* se termină și odată cu ea și comicul de limbaj. Începe drama (destul de melo- dar nu prea melodioasă) a unui adolescent francez de condiție materială sub-medie care, atunci cînd nu învață engleză, face karate. Și pentru că e karatist (ba chiar șef de echipă) trebuie să fie în relații amicale cu fiul sponsorului echipei liceului. Care sponsor este un fel de profesorul Xavier din *X-Men*, adică o scîrbă imobilizată în scaun cu roțile. Doar că relațiile amicale degenerază în ménage-à-trois. Și apar sentimente confuze, cure de slăbit și probleme. Rețeta *Dușurilor reci* este cît se poate de simplă: se pune o măsură de *L'Esquive* (doar că formal și vizual diluată), încă una de *Karate Kid*, se adaugă din plin ceva realism social (ideea că trebuie

să faci orice ca să câștigi, chiar dacă asta înseamnă să te înfometezi pînă la leșin) și niscaiva critică socială (Mike Leigh, Ken Loach, Costa Gavras), se adaugă o felie de nuditate și se garnisește cu pudră de secvențe de sex în trei. Autorul filmului a recunoscut că lungul drum al scenariului a început ca melodramă adolescentină cu 3some (da, scris pe americaneste ca filmul cu Lara Flynn Boyle și unul dintre frații Baldwin - nu l-am ortografiat ménage-à-trois pentru că *Douches Froides* mi se pare a fi cel mai "american wannabe" film francez recent văzut de subsemnatul) și a devenit film despre karate. Entre chien et loup (ca să nu zic nici cal, nici măgar), *Dușurile reci* punctează meritoriu prin erotismul anumitor secvențe, care implică și karate sau cel puțin uniforme de karate, deci aș deduce un oarecare fetiș al regizorului. Iar personajul principal, care trebuie să slăbească și să facă dușuri reci, îți trezește o oarecare simpatie sau milă pentru că familia lui (tatăl șomer alcoolist, mama femeie de serviciu) are nevoie de fiecare bănuț. Cinema à l'américaine de autor tînăr, dedicație francofililor.

Cristi Mărculescu

Competiție

13 – Jocuri infernale

Tzameti, film al regizorului gruzin Gela Babluani, cîștigătorul marelui premiu al juriului la Sundance e filmul unui șoc ireversibil. Într-un sens la fel de traumatic ca filmul lui Gaspar Noé și aici se oprește orice asemănare. Începe anonim și deconcertant, aproape ambiguu, cu un tînăr zugrav ce trage uneori cu urechea la cearta „stăpînilor”, cu proprietarul casei bogat și suferind de o boală necunoscută - un fel de somnambulism de zi urmat de căderi catatonice -, și o carte de joc cu numărul 13, atașată unei invitații misterioase. Zugravul acceptă invitația și intră în joc. La modul cel mai literal însă. Ceea ce urmează este o călătorie alb-negru spre limitele mizeriei umane, limite date de puterea și infinita blazare a banului născătoare de entertainment atroce. Un cocktail Molotov de ruletă rusească cu mafii subterane pe care nu poți să îl servești altfel decît pînă la fund. Supriza vine din viteza adaptării

la noile reguli, ce nu se va măsura în principii, ci în numărul gloanțelor de pe țeavă și în numărul celor rămași în picioare. Nu ai întrebări de pus, dacă îți vine în minte „de ce?”, răspunsul este evident: „pentru că unii pot!”. O reverență făcută cinema-ului anilor '50, un film cu o poveste numai a lui despre frica clinică și stadiile ei, în economia căruia nu e nevoie de sînge roșu iar teroarea îmbracă forma defectării definitive. Poate doar imaginea obezului asudat prins în jocul ucigaș, care nu se mai poate ține pe picioare și de care patronii ruletei se „îndură” oferindu-i un scaun, să amintească de măiestria agonizantă a celui mai devastator viol din istoria filmului, cel al Moniciei Belucci din același *Irréversible*. Dar aici nu retina e lovită definitiv ci un loc din suflet despre care îți plăcea să crezi că e mai presus de orice instinct de conservare.

Laura Popescu

Competiție strânsă la scurtmetraje românești

Marilena de la P7

Frica domnului G

Patru ore de filme scurte - împărțite pe patru programe, toate la cinema Victoria pentru harnici sau pentru somnanbuli (prima proiecție începe la 10 dimineața). Oferta este cel puțin atrăgătoare. Iată câteva indicii: *Passagen* e un film despre niște peruani umblați prin lume, care stau și rîd de ciudașenile care le-au întîlnit în România exact cum am zice noi că nemții sînt încuiați sau chinezii sînt mici și rîd ca timpîții despre orice, numai că aici nemții și chinezii sîntem noi, iar sentimentul e straniu de reconfortant. Cimitirul vesel din *Săpînța lui Stan Ioan Oncu* cu arta lui naivă și poeziile despre morți e un subiect care poate fi exploatat în moduri inedite și, ciudat, nu a mai fost de prea multe ori pînă acum. *doc* vă invit să îl vedeți singuri pornind de la ideea că o privire asupra pornografiei românești nu poate fi altfel decît intrigantă, interesantă, deprimantă, șocantă sau complet surprinzătoare. *Marilena de la P7* a lui Cristian Nemescu e un mediummetraj care la Cannes s-a văzut cu sălile pline și la care s-a aplaudat mult. S-a spus, de asemenea, că e un film fără greșală. O poveste vibrantă despre un ghetou de la marginea Bucureștiului (în care de exemplu un bunic hîrșit de viață, șmecher și misogin, își cultivă grădinața pe betoanele acoperișului unui bloc), cu un puști ce ar face orice - furat tot salariul părinților sau chiar un troleibuz pentru adorata inimii - și o prostituată fișneată de la P7. Actori copii cu un talent ingenuu,

dialoguri care se îmbină perfect și sună total natural, o imagine desăvîrșită, un rol de pește cu inimă mare pentru Andi Vasluianu, pe scurt o porție de cinema de cea mai bună calitate. *Frica domnului G* adăugă programului bucata de globalizare care îi lipsea. Angoasa depersonalizării corporate devine și la noi o rutină și tocmai de aceea filmul e complet credibil și oarecum deprimant. Alb-negru, aproape mut, cu un personaj relativ albinos - domnul G - imagine a curățeniei de mall, filmul vă va da un alt fel de fior pe șira spinării. *Eu și cu mine* e odiseea lui Dobrovolschi căruia Andi Vasluianu în chip de homeless straniu și morbid, îi poate fi orice sau nimic, de la alter ego, metaforă întoarsă, semn rău sau pură închipuire. *One Shot Wonder* e un film la care veți exclama pur și simplu wow! - o cursă de noapte filmată palpitant și impecabil de Oleg Mutu, un ritm amețitor de heist și vrăjitoria e gata. *Bună Cristina! Pa Cristina!* e un filmuleț de o delicatețe copleșitoare, filmat în alb-negru, oarecum patinat de timp, în care o adolescentă ce doarme încă cu păpușile și cu caietele de amintiri sub cap, descoperă dragostea. Prilej de reverie, de ascultat la nesfîrșit *You're Gorgeous* al lui Babyface, iar trupul ei se miră și se lasă pradă unei tînjiri fericite cum numai la vîrsta aia se poate gusta. Ar mai fi, bineînțeles cîteva pe care trebuie să le descoperiți singuri.

Laura Popescu

Supernova Zozo și puiul de găină

Dați-vă rotunzi și poligloți și citiți-l "Zuzu" ca în libaneză. Beirut: micul Zozo (brunet, creț, cam rotunjour și vorbitor cu un pui de găină) își trăiește copilăria printre bombardamente alături de prieteni și familie. Cum arabii cu scaun la cap nu cred în visul american, familia protagonistului și-a făcut rost de pașapoarte și e gata să guste din visul suedez. Nu vă gîndiți la prostii cu suedeze - bunicul și bunica trăiesc bine-mersi în nordul Europei și, tocmai cînd își fac bagajele, tatăl, mama și sora lui Zozo sînt spulberați de o bombă... fratele mai mare îl scoate pe micul Zozo (încă în stare de șoc, ca și o mare parte a spectatorilor după vederea destul de graficului masacru) și fug spre aeroport. Pe drum fratele dispăre, puiul de găină și fantoma mamei îl ghidează, micul libanez cunoaște o micuță libaneză... Filmul de debut al lui Josef Fares, *Jalla Jalla!*, a fost o comedie (tot cu arabi în Suedia, ca să vezi regizor dedicat tematicii conviețuirii pașnice cu imigranții), a urmat tot o comedie (de data aceasta cu ceva tente de action-movie - *Kops*) și ajungem la *Zozo*. Care este o dramă onirico-poetică, eseu despre impactul ororilor asupra copiilor și un film care atunci cînd nu e poezie amară (un episod cu doi puști ieșiți la plimbare printr-o pădure pavată multicolor cu cartușe de gloanțe) s-ar putea sa vă stoarcă cîteva lacrimi. Rupt în două părți schizoid de contrastante (Beirutul în ruine de la început și Suedia cea foarte calmă de la sfîrșit), *Zozo* evită căderea în tezisme și patetisme și are inspirația de a nu îngroșa nimic. Poate încercați să mîncăți un măr cu sare, după rețeta bunicului libanez.

Cristi Mărculescu

BRANEA...

Anul ăsta la TIFF
venim cu mălaiu'...

... o spunem ca să fim în ton cu filmele contemporane

Filmul este un motiv bun să-ți reamintim că noi îți aducem televiziunea și, prin același cablu, internetul și telefonía digitală. Trei servicii pentru care merită să te întorci acasă.

Astral
o companie UPC

UPC

Supernova

Me and You and Everyone We Know

Premiul juriului la Sundance și patru premii la Cannes stîrnesc curiozitatea vizavi de acest debut regizoral al unei performanțe artist. Un parcurs nu nebunesc, ci, dimpotrivă, calm și înduioșător-amuzant. Nu inventivitatea cinematografică face aici banii, ci story-urile dezarmante care pășesc pe liniile fine ale poeticului și umanului fără a cădea în patetic și tezism. Personajele sînt oglinzi sparte care încearcă să se adune prinzîndu-și cît mai multe din reflexii. Razele (poveștile) lor se întretaie și se fixează una pe alta în timp ce fiecare se rotunjește pe sine. Iar filmul este asemenea poveștilor pe care le spune... Ca un pește într-o pungă cu apă, a cărei viață depinde de imposibila constanță a mașinii pe capota căreia se află. Ca un bărbat de șaptezeci de ani care crede că a fost nevoie de toți anii lui ca să fie pregătit pentru dragostea cea mare. Ca un copil care știe să vorbească murdar pe computer, dar crede că poate ridica soarele cu bătaia unei monezi într-un stîlp. Ca un critic de artă care rămîne confuz între autentic și fabricat și care cînd scoțoește în fereastra de chat după perversiuni care să o excite, le găsește, venind de la un copil de șapte ani. Ca și cum viața e o bucată de stradă, de la magazinul de pantofi în care el i-a atras privirea și trăiesc o poveste de dragoste în drum spre parcare, iar moartea e ca intersecția la care se despart. E ca vocile pe care le poi pe o fotografie, să transformi viața în artă. E ca un tablou cu o pasăre căruia îi cauți loc în copac. Un film nu curajos, ci franc, nu spectaculos, ci grațios, apăsînd nu pe creieri, ci undeva în capul pieptului, nu lacrimogen, dar cu siguranță răscolitor – răscolind ce avem în noi șovăielnic și controversat.

Marie-Louise Semen

Must See: 3 filme cu creierii praf

Programul de azi vă oferă 3 exemple reușite și diferite de ilustrare a insanității în film. În *Sileny/ Lunacy* al maestrului ceh Svankmajer (considerat de fani fraților Quay varianta East-European&single a acestora), există, pe fundalul unui azil, o puzderie de mici delicii pentru amatorii de *horror* și minți rătăcite: ritualuri sexualo-sataniste (inspirat în egală măsură de scrierile satanistului de salon Poe și ale divinului Marchiz de Sade), suspiciune din ce în ce mai acută despre adevărul titlu nobiliar al mentorului-gazdă (cumva conte nemuritor?); plus limbi, ochi, creierași și alte țesuturi mai puțin reconoscibile după funcția pe care o aveau în organisme vii, care se învîrt, se tot bagă și apar din/în/spre cele mai neobișnuite locuri... Urmează poveștile întretăiate ale marginalilor cam duși cu pluta (sau doar neînțeleși?) și oricum (auto)destructivi din absurditatea comică a suedezului Ruben Östlund, *Chitaristul mongoloid*. Iar debutul în lungmetraj al aclamatului dramaturg&scenarist (*Longtime Companion*) Craig Lucas, *The Dying Gaul*, e o poveste de terciuirea (*online!*) a minților, ancorată de un trio actoricesc formidabil: Peter Sarsgaard – Robert, scenarist *gay* sărac lipit și pe cale să facă pactul cu diavolul (producător bisexual) Jeffrey (Campbell Scott) pe scenariul autobiografic (inspirat de moartea iubitului său de SIDA); și Patricia Clarkson, nevasta inițial dragălaşă a lui Jeffrey, apoi Arhanghel (vedeți și-o să-nțelegeți) răzbunător. Adică, demență suprarealistă, revoltă socială și tortură psihologică, i.e. meniu complet.

Carmen Mezincescu & Cristi Mărculescu

Ziua HBO la TIFF
Cluj Napoca, 8 iunie 2006

HBO
TRANSILVANIA
International Film Festival

Lunacy

Chitaristul mongoloid

InterogaTIFF

Andrei Ujică

“România mă prinde din urmă”

Unknown quantity

De ce atît de tîrziu la TIFF?

Păi, pot doar să spun că am auzit de ceva timp de festivalul ăsta și numai lucruri bune...am tot așteptat să fiu invitat, nu știu de ce se întîmplă doar acum dar mă bucur foarte tare că sînt aici.

Ce vă așteptați să descoperiți?

Vreau cu nerăbdare să văd filmele noului val de regizori români, Porumboiu, Mihăileanu și apoi vreau să mă bucur de atmosfera TIFF-ului, mi s-a spus că aici e mai bună ca oriunde. Nu în ultimul rînd, pentru că tot voi fi unul dintre profesorii de la MasterClass, am să încerc să aflu cum percepe publicul din România filmele mele.

Cum este percepută cinematografia românească în Germania?

Din păcate regizorii germani nu prea au timp decît de ei, apoi filmul românesc aproape că nici nu se vede. Recunosc că

imaginea României, în ansamblu, e proastă în Germania, dar asta și pentru că a fost construită pe niște clișee nenorocite iar nemții, după cum spuneam, nu se prea străduiesc să vadă și altceva. Dar eu am ajuns să constat tot mai des, că România mă prinde din urmă, și asta mă bucură.

Să fie de vină noul val de filme românești?

Da, cu siguranță. Dacă germanii nu știu să aprecieze, francezii măcar o pot face și asta ar trebui să ne mulțumească. Sînt sigur că cinematografia românească este pe drumul cel mai bun. Paradoxal este faptul că acest lucru se datorează tocmai faptului că România nu a avut niciodată tradiție cinematografică...S-a pornit de la zero, toți regizorii tineri și-au folosit inteligența și merg înainte și asta pentru că nu sînt împiedicați de o tradiție la care să se tot raporteze...

Cum de pildă se întîmplă în Rusia...

Exact, acolo, și nu numai, toate marile cinematografii din spațiul este-european sînt în criză tocmai pentru că au rămas împotmolite în propria lor tradiție. Peisajul cinematografic este blocat de regizori prea bătrîni care nu-și mai pot depăși propria lor istorie. Iar, din păcate pentru ei, tinerii care vor să facă film, nu se pot detașa pentru că au fost crescuți și educați de regizorii consacrați la care se raportează în permanență. Cred că din acest punct de vedere România are numai avantaje. Regizorii tineri au luat-o absolut de la zero, inventează totul, au toată libertatea de exprimare, nu au modele depășite la care să tot revină și uite că iese bine!

Cosmina Fernoagă

TIFF Meeting Point e deschis!

Lume puțină, vînticel cu amenințare de ploaie și o conferință de presă amînată ieri, dar mult entuziasm la TIFF Meeting Point. Din juriul expoziției de fotografie și pictură de anul acesta au făcut parte Tina Rezmuves (YAP), pictorul Dorin Ratim, arhitectul Valentin Moldovan și fotografii Vasile Filipescu. Din 27 de concurenți înscriși pentru secțiunea de fotografie, au fost selectați 12; din 11 la pictură, 6 și 5 selectați pentru film. Cei care au ocazia de a se afirma la această expoziție au vîrste între 15-31 de ani; fiecare expune între cinci și zece fotografii. Lentila multiculturală este compusă din nuduri - Mirela Barna, „Acordul cu sinele”, fotografii cu memorii, Tiberiu Crișan, jocul cu lumini și umbre al lui Ștefan Fekete, o serie de suprapuneri și fragmente-

Tamara Chiș, fotografii alb-negru de Raul Ștef, fotografii de presă, „Nostalgiile” lui Dumitru Sorin Baciuc; pictură, de Szekely Sevan, Roxana Oroian, Doina Zavadschi, Radek Bogdan Silaghi. Radu Fizeșan, alt expozant mărturisește că era necesară o astfel de inițiativă, că ar trebui făcută mai des și că apreciază mult mai mult o asemenea expoziție a tinerelor talente decît una a marilor artiști...

Astăzi, la Meeting Point:

16.30 Teatru: trupa “Eleven Shoes” (București), piesa “O noapte furtunoasă”; 18.30 Prezentare de modă - colecția “J'appartien a Luci P”, Lucian Pop (UAD Cluj); 19.30 Concert pop “Angélique”, București.

Paula Boartă

Program duminică, 4 iunie

Cinema Republica

11.00 Rize (SUA, 2005) 84'

13.00 13-Tzamet (Tzamet, Franța-Georgia, 2005) 93'

15.30 Eu, tu și toți cei pe care îi știm (Me and You and Everyone We Know, SUA, 2005) 90'

18.00 Lunatec (Lunacy, Cehia, 2005) 118'

20.30 Casa de nisip (House of Sand, Brazilia, 2005) 115'

23.00 Scenariul otrăvit (The Dying Gaul, SUA, 2005) 101'

Cinema Victoria

10.00 Scurtmetraje românești 1 (2005-2006) 105'

12.30 Scurtmetraje românești 2 (2005-2006) 90'

15.00 Scurtmetraje românești 3 (2005-2006) 94'

17.30 Scurtmetraje românești 4 (2005-2006) 88'

20.00 Zozo (Suedia, 2005) 103'

22.00 Duș rece (Douches froides, Franța, 2005) 102'

Cinema Arta

10.00 Crimă perfectă (Crimen Perfecto, Spania, 2005) 105'

12.00 800 de gloanțe (800 Balas, Spania, 2002) 124'

14.30 Moartea la locul de muncă (Workingman's Death, Austria, 2005) 122'

17.00 Obaba (Spania, 2005) 107'

19.30 Rupt de prezent (Out of the Present, Germania, 1995) 95'

21.30 Chitaristul mongoloid (Mongoloid Guitar, Suedia, 2005) 89'

Cinema Echinox, Proiecții în are liber

Astăzi de la ora 21,30 este programat ABBA, Filmul (ABBA, the Movie, Suedia 1977, Regia: Lasse Halstrom, Cu: ABBA). Dacă vremea joacă feste iubitorilor de open air screening, proiecția filmului se mută la cinematograful Republica.

Hotspoturi publice gratuite

c*free

See for free with
c*free!

La TIFF ai internet wireless gratuit. Hai cu laptopul la Cinema Republica sau la Meeting Point Terasa Muzeu și citește recenziile de film **online!**

Intra pe www.cfree.ro, inscrie-te, și poți castiga invitații gratuite la film!

WI-FI
ZONE
www.cfree.ro

Let's Go Digital

Regizori mari și mici

Tinerii regizori pe cale de devenire urmează, astăzi, ce-a de-a doua zi de training teoretic. Ieri, la debutul trainingului, lângă copii și-a făcut apariția și regizorul Radu Mihăileanu, super încântat de ce se petrece la Let's Go Digital dar și directorul TIFF, Mihai Chirilov. "TIFF-ul este un festival cu adevărat profesionist, singurul de talie europeană. Am găsit idei originale, cum n-am mai văzut la nici un festival, de exemplu, acest seminar. Există și la Cannes astfel de stagii, dar nu așa bine făcute. Ceea ce este foarte important însă e că TIFF contribuie enorm la educarea publicului, pe de o parte și la pregătirea unei noi generații de cinești, pe de altă parte", a spus Radu Mihăileanu. Cel care le predă copiilor este profesorul britanic Kishore Verma, care a venit la TIFF cu sprijinul British Council. El folosește un soft special care te lasă să introduci personaje, decoruri, să așezi camera și să montezi filmul pe care-l poți vedea apoi, pe monitor. Astăzi, în cadrul seminarului (9,00 – 17,00, Universitatea Sapiientia) profesorul britanic va fi ajutat de doi actori neprofesioniști, copii din trupa de teatru a British Council Cluj, iar participanții au ocazia să exerseze, cu camera în mână, cum e să torni un film...

Foto: Irina Dumitrașcu

Vox Pop

Container

Paul Dunca, 15 ani: „Nu știu dacă un film de genul ăsta poate fi considerat extraordinar, dar mi-a plăcut alternanța între tipul gras și femeie, simetria filmului, semnificațiile implicate, monologul, explicațiile de la sfârșit.”

Cu fundul în sus

Nicoleta F., 26 ani: „A fost foarte haios comicul de situație, nebulia. Aș fi vrut să mai continue, să văd unde va ajunge eroul”.

Cui îi e frică de întrebarea Vodafone?

Câte filme se află în Competiția TIFF 2006?

Răspunsuri:

- a) 10
- b) 11
- c) 12

Dacă te duci azi la TIFF o să știi să răspunzi. Trimite-ne un SMS cu răspunsul corect la numărul de telefon 0722 699 558 și vino la Meeting Point, la ora 18.00 să vezi dacă ai câștigat.

vodafone

trăiește fiecare clipă

Supernova

Rize

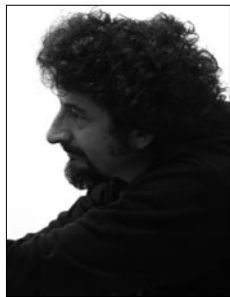
"This is not a trend. Let me repeat: this is not a trend" zice Dragon care parcă tocmai ce-a ieșit în pauză de la filmările pentru *Sorry-ul* Madonnei. Nu-mi prea venea să-l cred mai ales că trecuseră câteva minute cam "poetice" din film în care văzusem incendiile și devastările din 1965 și alt incendiu din 1992 pe muzică înălțătoare gen *Amazing Grace*. David LaChapelle, fotograf foarte în trend, ambasador al prostului gust asumat, slipicios și ber-sexos, autor de clipuri care mai de care (*Dirrty, Everytime, It's My Life*) părea chitit pe implementarea seriozității în capetele spectatorilor. După care a început povestea clownului Tommy care a inventat stilul de dans Clowning și a înființat Tommy's Hip-Hop Clown Academy. Încet-încet mi-am dat seama că LaChapelle chiar e serios iar filmul lui e orice numai un triș trendy nu. Niciodată vizibil sau audibil, el se duce încet-încet spre originile stilului krump (born in Africa, tribal, eliberarea furiei rasiale și sexuale prin dans spasmodic) și îi lasă pe subiecți (dansatori care dacă nu ar face parte din găștile de clowni, ar fi în bandele care se killăresc prin zonele rău-famate) să vorbească. De aici partea fascinantă: locația (periferiile și ghetto-urile din sudul Los Angeles-ului: Watts, Compton, South Central, Inglewood) personajele (dansatorii și rudele lor care nu sunt nici la mitica, nici dependente de droguri, nici n-au murit împușcate) stilurile de dans, muzica (hip hop dar și gosspeel!!!) și inserturile de stock footage sau momentele în care LaChapelle nu se mai poate abține și comite secvențe video-clipiste formează un întreg fascinant care intră nebanuit de mult în subtilități de ordin social. Fără să-și lase vreo clipă deoparte lejeritatea de fotograf și clippangiu hyped (care tocmai ce-a pozat-o pe Pamela la bustul gol zdrobind capul unui tânăr cu o bită de baseball) David LaChapelle face ce n-a reușit să facă făcătura cu Oscar regizată de Paul Haggis: un film optimist (dar în limitele bunului simț) despre zonele limitrofe ale LA-ului. Altele decât Hollywood.

Cristi Mărculescu

2000
de ani
de învățăminte
ce merită
împărtășite

MURFATLAR *vinul*

Let's Go Digital Big and small directors

Young directors to be are involved today in the second day of a theoretical training. Yesterday, at the beginning of the training programme, Radu Mihaileanu joined the kids, overenthusiastic about *Let's go digital* and the festival's director, Mihai Chirilov. "TIFF is a genuinely professional festival the only one of European quality. I also found original ideas, as I never saw to another festival, for example, this seminar. There are such things at Cannes

but they are not so well done. What is really important is that TIFF contributes enormously to the public's education, on one hand and the training of a generation of young filmmakers on the other" says Mihaileanu. The teacher is British professor Kishore Verma, who arrived at TIFF via British Council. He uses a special soft that lets you introduce characters, backgrounds, place the camera and edit the movie you are about to see later on the monitor. Today, in the seminar that lasted from 9.00 to 17.00 hrs at Sapientia University, the British professor was assisted by two amateur actors, two children from the theater group of The British Council, Cluj and the participants got the opportunity to practice at first hand the making of a movie...

BRITISH COUNCIL

**Îți dăm întâlnire la toamnă în
București, Cluj, Iași și Timișoara,
la Festivalul Filmului Britanic.**

www.britishcouncil.ro

Close call at Romanian short features

Four hours of short features-divided in three shows, all at Victoria cinema theatre, for the hardworking or for the insomniacs (the first show starts at 10 o'clock in the morning). The offer is at least attractive. Here are some clues: *Passagen* is a movie about some well traveled Perusals that laugh at the weird stuff they found in Romania just like we were to say that the Germans are limited or the Chinese are small and laugh stupidly anything. Only now the Germans and the Chinese is us and the feeling is strangely refreshing. The happy cemetery in Sapinta of Stan Ioan Oncu with his naïve art and the poems about the dead is a subject that can be exploited in new and strangely was not used much before. .doc you must see for yourself because another look at Romanian pornography can be nothing but intriguing, interesting, depressing, shocking or completely surprising. Marilena from P7 of Cristi Nmescu is a medium feature followed in Cannes in full house and much applauded. A vibrant story about a ghetto in the slums of Bucharest Where for example an old man, shrewd and misogynous cultivates his little garden on the asphalt on the block of flat's rooftop with a kid ready to do anything, he steals his parents' paycheck and even a trolleybus for his beloved , a prostitute that lives at apt. P7. The actor children have an ingénue style, dialogues perfectly combined and natural sounding, a pimp part for Andi Vasluianu, in short a bets kind of cinema. The fear of Mr.G adds to the show the global aspect that was missing. The corporate un-identification anxiety begins to become a routine which is why the movie is completely believable and somewhat depressing. In black and white, almost mute, with a relatively albino character, the movie will thrill you. I and myself is the odyssey of Dobrovolski for whom And Vasluianu, as a strange and morbid homeless can be anything or nothing, from alter ego reversed metaphor, bad omen or pure imagination. One shot wonder is a movie that will simply make you say Wow! A night shift filmed impeccably by Oleg Mutu, an amazing rhythm of heist and the magic is done. Hello Cristina! Bye, Cristina! Is a movie overwhelmingly delicate, in black and white, somewhat aged in time, where a teenage girl that still sleeps with her dolls and the memory books under her pillow discovers true love. Time for dreaming, of listening uninterruptedly *You're gorgeous* by Babyface, and her body falls into a happy longing as you can only have at that age. Of course there are some left for you to discover.

English version by Paula Mahalean

TIFF mulțumește pentru sprijin:

BBT BANCA TRANSILVANIA CITY PLAZA
 LUGARU Restaurant & Events HUBERTUS DIESEL NAPOCA 5
 Aroma ambieri Hagnida intel Leap ahead! ALPS
 TOTAL SECURITY "VA PROTEJĂM AFACERILE ȘI VIAȚA"

**Trăiești 26.280 de zile.
Și doar 720 le petreci
urmărind filme.**

trăiește fiecare clipă

vodafone